

Nešto o jednom novom priručniku za mlade katehumene

Već godinu dana spremam »Knjigu o Božjem narodu« (biblijsko-katehetski priručnik za mladež). Zamislio sam ga za djecu IV razreda osn. šk.; ali su mi neki katehete izjavili da će biti zgodan **ne samo za IV r.**, nego i za odrasliju mladež, pa i za katehumene od 15 i više godina koji su ostali bez vjerske pouke.

Polazi se od Biblije, i to od izabranih odlomaka ili kratkih izvadaka. Točno se razlikuju riječi Biblije od drugih (a označuje se i dotični izvor.) U »pretresanju« se izvodi u 2—3 točke ono što nam treba za vjeru i život. Paralelno se iznosi ono što nam sada daje sv. Crkva (naučavanjem, liturgijom, primjenom). Postavljaju se i Pitanja, ali ne tako da se na njih stalno nadovezuju određene katehetske formule.

Sve je to podijeljeno na 33 jedinice za toliko tjedana. Računaju se u godini toliko tjedana po 2 lekcije. U potrebi, dakako, moraju se nešto reducirati.

Za prva 2 tjedna dolazi ovo: 1. Bog se očituje u prirodi i u nama; 2. Božja objava (tu je i uvod u Bibliju). Ostalo se sve temelji na Bibliji.

Kako sam više puta istaknuo i na katehetskim sastancima, morali bismo bolje upoznati i iskoristiti »Katolički katekizam«, jer je dosada najbolji od svih. Onda bismo zajedničkim iskustvom i suradnjom mogli nešto spremiti što bi i za nas bilo najbolje.

Upozoravam i na to da se u svijetu ističe potreba da se katehizacija što više temelji na Bibliji i na Povijesti našega spasenja.

Dr IVAN PAVIĆ

KRASNO OSVJEŽENJE

Kad svećenik ode na kakvu božićnu ili koju drugu pastoralnu ekskurziju, redovito se vraća duhovno osvježen. Nanovo se duhovno pomladi, nanovo se oduševi za svećenički život i djelovanje, za žrtve svećeničkog života, postane nanovo jak.

Svakako je zanimljiva stvar, da ta pozitivna osjećanja redovito nadvladaju ona negativna. Oduševljenje radi izgledna djelovanja ovog ili onog svećenika redovito potisne ovo ili ono razočaranje radi ovog ili onog svećeničkog mlakonje i defetiste.

Ali vas oduševi i ljubav naših vjernika. I pojedinačna zbilja živa vjera, neobična požrtvovnost u služenju Bogu, jobovska ustrpljivost u podnašanju životnih križeva i velikodušna darežljivost.

Meni se to desilo prigodom zadnjih božićnih dana.

Mnoštvo vjernika

Velika crkva, a svijeta prepuna — jednostavno se ne možeš protisnuti kroz vjerničko stado, kad hoćeš da iz ispovijedaonice izađeš prema izlazu ili oltaru. I obadvije sakristije, i obadva koreta, i prostor pred oltarom, i prostrani kor — sve je bilo krcato vjernicima. Pa, kad to golemo Božje stado složnim glasom zapjeva ovu ili onu božićnu pjesmu, a osobito one dijelove sv. Mise, što ih sada mole vjernici sami ili zajedno sa svećenikom, na pr.: Očenaš, imaš dojam Neba. U takvim prostranim crkvama napose osjetiš veličinu naših liturgijskih novosti.

U velikoj crkvi vidiš neprestanu brigu, neprestani rad, neprestane izdatke — razumije se, ako je duhovni pastir revan i gorljiv, kao ovaj naš. Kad sam gledao ona visoka božićna drvca uz veliki oltar (crkva je neobično visoka) i masu njih, srednje i male veličine, uz male oltare, pomislih: Samo to nabaviti, svake godine novo, iziskuje i puno novaca, i još više brige, pa i tzv. gnjavaže.

Puno poštovanje vjernika u oglasima

Kao vrlo ugodni i tako pun svježine novitet osjetih način, kako domaći župnik oglašuje kalendarske, liturgijske i druge crkvene vijesti, a isto tako i ženidbene navještaje. Riječi mu odišu i ljubavlju, i poštovanjem, i povjerenjem, i zahvalnošću prema vjernicima. Slušao sam te oglase kod više Misa tih dana — nije se puno ponavljao, ali uvijek je bilo ukusno, otmjeno, upravo izvanredno lijepo. Prvi put sam tu zatekao praksu, da se oglasi i ženidbeni navještaji čitaju prije Popričesne molitve. Vrlo sam ukusnim našao i tu činjenicu, da nije nijedanput spomenuo novac, što ga vjernici prigodom blagoslova kuća daju svećeniku kao svoj prilog za godišnje uzdržavanje.

»Ne sjećam se, da bi taj svećenik mnogo debatirao, kad su nam, na svećeničkom tečaju 1965., naši liturgijski stručnjaci govorili i o tim stvarima, ali gledaj, kako je sve lijepo proveo u svojoj crkvi«, pomislio sam više puta tih dana, dok sam tu boravio na božićnom ispomaganju. Inače je po svojoj naravi ili, bolje, po svom temperamentu malko ćoškast, ali, evo, kako je krasan jezik pronašao za svoj službeni saobraćaj s vjernicima.

Katolička širina prema redovnicima

Još mi se je jedna stvar neobično svidjela kod toga svećenika. O redovništvu — on je svjetovni svećenik — izražava se najljepšim riječima. »Oni su ono najljepše, što ima Katolička Crkva u svojoj organizaciji; oni su cvijeće naše svete vjere« itd. Bez redovništva on ne može ni zamisliti Katoličke Crkve. On u njih ne »zabada«, o njima ne govori ironički, već im iskreno priznaje njihovu objektivnu vrijednost. I, kad zove na ispomaganje svećenike iz samostana, on tu zgodu uvijek iskoristi, da redovnicima pomogne, osobito u izdržavanju podmlatka. Bavi se najozbiljnije idejom, da cijeli prvi kat svog prostrana župskog stana stavi na dispoziciju jednoj našoj ženskoj redovničkoj družbi, da ga uredi kao svoj samostan. Ali, eto, kao što se to zna češće dogoditi, uprava te Družbe ne pokazuje za tu velikodušnu gestu dovoljno razumijevanja. A, da tu ideju prihvate i ponuđeni dar prime, i župska bi zajednica onda bolje uznapredovala. Župnik bi sa svojim pomoćnikom mogao da više pažnje posveti udaljenim selima, pa i drugim župskim poslovima, a katehizaciju bi, na pr., onda komotno mogle preuzeti časne sestre.

U vezi s tim zadnjim problemom slobodan sam primijetiti: Mi bismo morali bar svoje probrane vjernike naučiti, da budu vrući molitelji za sve aktualne probleme u svojoj župi. Mnoga se lijepa stvar ne pretvara u djelo, jer ne molimo dosta za blagoslov s Neba.

... da budu dobri vjernicima

Upravo tih dana, kad sam zadnjeg penitenta ispovjedio i onda ostao u ispovjedaonici, moleći brevijar, moli me jedna žena, da izađem malko na hodnik crkve. Tokom razgovora stavila mi je na

srce, da bismo mi svećenici u odgajanju svećeničkih kandidata posebnu pažnju posvetili izgradnji pastirskog lika u njima. »Da ne budu grubo prema vjernicima.« Da budu dakle ljubezni, uslužni, susretljivi, strpljivi, očinski i bratski raspoloženi; da ulijevaju povjerenje i privlače, a ne da u duše vjernika unose strah i da odbijaju od sebe. A samo dan kasnije pripovijeda mi časna sestra za jednu župu u našem najvećem gradu: Vjernika u crkvi sve manje, tako i na Ispovijedi; a, čim dođu na par dana kakvi strani svećenici, odmah je navala vjernika. Bit će i što drugo, ali je svakako uzrokom te pojave i župnikova nefinoća prema vjernicima, a i njegova strašna netočnost. I netočnost je jedna od najvećih grubosti prema ljudima.

Uz onaj savjet spomenute (akademski naobražene) gospođe pomislio sam: Pa to je stvar, koja se pomalo nas svih svećenika tiče. Smatramo nekoga svećem, a evo ti ga, i on odjednom plane bez opravdana razloga. Koliko se puta dogodi, da nam dođe neki siromašak s punim povjerenjem — još ni progovorio nije, već ga čitaš u njegovim očima — a mi ga dočekamo s nekim ledenim nepovjerenjem i utučemo ga odmah u pojam. Koliko bude nestrpljivosti u ispovijedanju, koliko u sakristiji, koliko u kancelariji. I ne mislimo na to, da nam neki više nikad ne će doći, ali ni kojemu drugom svećeniku. Mnogi se radi toga ne će ni spasiti. A bilo bi takvih još mnogo više, da nije Bog neizmjereno dobar, pa svaki čas velikodušno popravljiva ono, što smo mu mi zabrljavili.

Često puta gnjavimo svoje vjernike u ispovijedaonici, neopravdano insistirajući na kazivanju broja velikih grijeha. A već nas je Noldin upozorio, da u toj stvari nije potrebno tjerati mak na konac.

Jer je zbilja jedna od najgorih stvari kod nas svećenika ne-ljubeznost, nervoznost, neustrpljivost, manjak pravog očinskog raspoloženja, morali bi toj stvari posebnu pažnju posvetiti naši redoviti i izvanredni svećenički ispovjednici, naši ekshortatori (mjes. duh. obnova) i egzercitandi, a svakako i naši biskupi.

»Očevi, ne razdražujte djece svoje, da ne gube volje« (Kol. 3, 21.). »Očevi! Ne razdražujte djece svoje, nego ih odgajajte u nauci i opomeni Gospodnjoj« (Ef. 6, 4.).

Na jednom je mjestu pripovijedao jedan inače vrlo radin i revan svećenik: »Kad sam 1945. dospio u zatvor, prva stvar, koju sam u zatvorskoj zbilji posve jasno spoznao i najozbiljnije osudio, bila je moja neustrpljivost prema vjernicima.« Uza sve to, što je to bio jedan od najustrpljivijih ispovjednika, pa su mu zato i vrlo rado ljudi dolazili na Ispovijed.

F. K.

»UBOJICE ZA VOLANOM«. UBOJICE ILI UBIJENI (Još jedan prilog pitanje svećeničke motoristike)

Ako tko traži primjer, kojim bi mogao zorno ilustrirati, kako su principi kršćanskog (i prirodnog) morala vječni i nepromjenljivi — jer je, u biti, nepromjenljiva i razumska ljudska narav, kako ju je stvorio Bog. — a kako njihova primjena uvijek varira, — već prema prilikama, u kojima se čovjek nađe, — ne treba mu boljega od današnje automobilistike i motoristike. Princip je star i vječan,